

USNESENÍ

Krajský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání dne 25. června 2019 **stížnost státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Mělníku** v trestní věci obžalované JUDr. [REDAKCE] H [REDAKCE] narozené [REDAKCE] proti usnesení Okresního soudu v Mělníku, ze dne 27. 2. 2019, číslo jednací 1 T 145/2015-1941, a rozhodl

takto:

Podle § 149 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu se **napadené usnesení ruší a soudu I. stupně se ukládá, aby o věci znovu jednal a rozhodl.**

Odůvodnění

1. Napadeným usnesením Okresní soud v Mělníku podle § 222 odst. 2 tr. řádu postoupil věc obžalované JUDr. [REDAKCE] H [REDAKCE] pro skutek, v němž obžaloba spatřovala pod bodem II. trestný čin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, spočívající v tom, že dne 2. 8. 2013, v obci Střednice, v rodinném domě [REDAKCE] okolo 18:00 hodin poté, co přijela poškozená E [REDAKCE] H [REDAKCE] na návštěvu, po předchozí slovní rozepři na zahradě pozemku rodinného domu poškozenou chytila ze zadu za rozpuštěné vlasy, táhla ji za vlasy a několikrát ji udeřila obličejovou částí hlavy o zeď domu, přičemž ji stále držela za vlasy a křičela na ni „ty spratku zsranej, já tě zabiju, já už jsem ti tu držku měla roztrískat dávno“ a dále ji mlátila rukou do oblasti celého těla a hlavy, čímž E [REDAKCE] H [REDAKCE] způsobila brýlový krevní výron v okolí obou očí, pňmoždění měkkých pokrývek lebních s krevním výronem v týlní krajině, otřes mozku lehkého stupně, zhmoždění očního bulbu, pohmoždění krku, oděrky na pravé paži, které si vyžádaly lékařské ošetření a hospitalizaci na chirurgickém oddělení [REDAKCE] Nemocnice [REDAKCE] od 2. 8. 2013 do 4. 8. 2013 s nutností udržovat klidový režim bez fyzického a psychického zatížení, sledování televize a práce na PC, slunění po dobu nejméně 7 dní, zhoršení jejího onemocnění ulcerózní kolitidou, proktitidou s nutností hospitalizace v Krajské zdravotní, a. s. [REDAKCE] Ústí nad Labem od 5. 8. 2013 do 15. 8. 2013, s pracovní neschopností od 2. 8. 2013 do 31. 10. 2013, a dále v ní tímto jednáním vzbudila důvodnou obavu o její život a zdraví, přičemž u poškozené byla diagnostikována akutní reakce na stres a posttraumatická stresová porucha, pro niž byla medikována, k projednání Městskému úřadu [REDAKCE] neboť věc by mohla být posouzena jako přestupek.
2. V odůvodnění napadeného usnesení přitom soud I. stupně konstatoval, že za situace, kdy mechanismus vzniku zranění popisovaný poškozenou neodpovídá utrpeným následkům, má ke zjištěnému průběhu incidentu výrazně blíže popis události prezentovaný obžalovanou, za zcela prokázanou však nevzal ani jednu z nabízených variant. Následně podrobně vysvětlil, proč nepochybuje o tom, že dne 2. 8. 2013 došlo mezi oběma ženami k verbálnímu a poté i fyzickému konfliktu, přičemž uzavřel, že poškozená od obžalované dostala jednu facku, což sama obžalovaná ani nepopírá, a z výpovědi svědka D [REDAKCE] st. dále dovodil, že poškozená se při přetahování s obžalovanou jednou udeřila do hlavy o zeď rodinného domu. V každém případě však dospěl k závěru, že takové jednání (jehož součástí byl jediná facka a jeden úder hlavou o zeď) nemohlo být příčinou vzniku poškozenou utrpených zranění. V návaznosti na to se okresní soud ve světle dostupných znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství ve spojení s údaji, které poskytl znalci v rámci výslechu při hlavním líčení, podrobně zabýval právě

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

otázkou zranění poškozené, včetně následku v podobě posttraumatické stresové poruchy (dále jen PSP), přičemž po komparaci závěrů znalců poukázal na nevyjasněný vznik fyzických zranění poškozené a zároveň uzavřel, že se nepodařilo prokázat stresor takové intenzity, který vyžaduje metodika pro diagnostiku PSP s tím, že projevy takové poruchy vyplývající toliko ze subjektivních stesků poškozené nebylo možno objektivně ověřit, a i v případě správné diagnosy nedošlo u poškozené k omezení v obvyklém způsobu života. Na základě provedeného dokazování poté procesní soud dospěl k závěru, že zjištěný skutkový stav nenaplnuje znaky skutkové podstaty žádného trestného činu, a to ani ve stádiu pokusu, neboť nedošlo k naplnění znaků ublížení na zdraví a zároveň absentuje subjektivní stránka trestného činu, když obžalovaná nejednala v úmyslu ublížit poškozené na zdraví, a již vůbec nelze hovořit o úmyslu způsobit jí zranění takového charakteru, které by poškozenou omezilo v běžném životě déle než týden.

3. Proti tomuto usnesení podala státní zástupkyně včasnou stížnost. V jejím odůvodnění detailně rekapituluje úvahy prvního soudu uvedené v odůvodnění napadeného usnesení, přičemž je přesvědčena, že zejména výpovědi svědka D. [redacted] st. bylo prokázáno další napadení poškozené, ke kterému došlo přinejmenším před domem, přičemž jeho svědectví podporují výpovědi svědkyně D. [redacted] a svědka D. [redacted] ml. a nepřímo též výpověď svědkyně M. [redacted] (sousedů obžalované). Jakkoliv pak připouští, že případný další konflikt uvnitř domu vyplývá pouze z výpovědi poškozené, zdůrazňuje, že poškozená objektivně utrpěla zranění doložená lékařskými zprávami, fotodokumentací a znaleckými posudky. Její zdravotní stav krátce po napadení byl zároveň doložen výpovědi svědka K. [redacted] jejího bývalého přítele, případně výpověďmi svědka Š. [redacted] a policistů M. [redacted] a Š. [redacted]. Dále polemizuje se závěry nalézacího soudu, pokud jde o věrohodnost poškozené a podrobně se zabývá otázkou příčinné souvislosti mezi jednáním obžalované a diagnosou PSP u poškozené a především jejími zraněními fyzickými, kdy vyjádřila přesvědčení, že ohledně nich lze vycházet jen ze znaleckého posudku MUDr. Hladíka, nikoliv MUDr. Fialky, neboť jeho znalecké zkoumání obsahuje řadu rozporů. Navrhuje proto, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena soudu I. stupně k novému projednání.
4. Obžalovaná se ke stížnosti státní zástupkyně prostřednictvím své obhájkyne písemně vyjádřila tak, že trestní řízení považuje za účelové s cílem ji zdiskreditovat. Má za to, že obžaloba není postavena na relevantních důkazech a nebylo tedy prokázáno, že mezi ní a poškozenou došlo ke konfliktu jinde, než uvnitř domu. V této souvislosti poukazuje se výpovědi svědka D. [redacted] st., která je odlišná od výpovědi poškozené a nesouhlasí s tím, pokud okresní soud odmítl znalecký posudek MUDr. Fialky. Dovolává se naopak výpovědi svědka H. [redacted] jako jediného svědka celého incidentu. Konečně připomíná, že poškozená byla v průběhu trestního řízení opakovaně usvědčena ze lži a procesní soud naprosto opominul vyjádření MUDr. A. [redacted] k její osobě. Aniž pak konkretizovala, jakého rozhodnutí se domáhá, uvedla, že právní kvalifikaci jednání, jak ji uvádí státní zástupkyně, považuje za naprosto nepochopitelnou.
5. Z důvodu podané stížnosti přezkoumal krajský soud, jako soud II. stupně, správnost výroku napadeného usnesení, i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu stanoveném v § 147 odst. 1 tr. řádu, přičemž dospěl k závěru, že stížnost státní zástupkyně je důvodná, byť i z jiných důvodů, než které v ní akcentuje. Věc posoudil následovně:
6. Především je třeba předeslat, že zdejší soud se uvedenou věcí zabývá již podruhé, když předchozí zprošťující rozhodnutí Okresního soudu v Mělníku ze dne 14. 3. 2018 bylo usnesením Krajského soudu v Praze, sp. zn. 10 To 174/2018, ze dne 28. 8. 2018, ve vztahu k nyní posuzovanému jednání zrušeno s tím, že závěr o beztrestnosti obžalované je poněkud předčasný zejména při uvážení odlišných závěrů obou znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Odvolací soud zároveň konstatoval, že není pochyb o tom, že přinejmenším na zahradě,

resp. na terase domu H [redacted] došlo nejdříve ke slovní a později i fyzické potyčce mezi obžalovanou a poškozenou, která upoutala pozornost sousedů, a dále ani o tom, že u poškozené nenastal následek v podobě PSP, tedy že následek jednání obžalované, který jí byl kladen za vinu, nebyl tak závažný, jak uvádí obžaloba. Nalézacímu soudu však vytkl, že nebylo zcela vyjasněno, zda se poškozená v důsledku facky od obžalované udeřila hlavou o zeď domu, resp. jakým způsobem byla poškozená konkrétně napadena a uložil mu, aby především přesně určil průběh předmětného incidentu a jeho případné následky.

7. Prvý soud pak v návaznosti na výše uvedené doplnil dokazování především výsledkem svědka D [redacted] st. a znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, MUDr. Hladíka, načež dospěl ke shora prezentovanému závěru. Jakkoliv pak své rozhodnutí velmi podrobně odůvodnil a nepochybně se snažil předmětnou trestní věc posoudit co nejpečlivěji, ve svém postupu nebyl zcela důsledný, což způsobilo, že jeho rozhodnutí ani tentokrát nevyznívá zcela přesvědčivě.
8. Uvedené je pak znovu nutno vztahovat především k otázce následků fyzické potyčky obou žen. K nim, co se týče mechanismu vzniku poranění poškozené, je možno opětovně připomenout, že proti sobě stojí prakticky dvě varianty skutkového děje, a to obžalované, která přiznává, že poškozenou jedenkrát uhodila otevřenou dlaní do obličeje, a na druhé straně poškozené, která také hovoří o facce, chycení za vlasy, úderu o zeď domu, a dále podrobně popisuje ještě další fyzický útok ze strany obžalované uvnitř domu spočívající v odhození na zem, úderech rukama do břicha a obličeje a úderu hlavou o dlaždičky. Poškozená dále hovořila o ranách pěstí a prstem do oka, přičemž konflikt měl podle ní ukončit až zásah svědka D [redacted] st. (dlužno však říci, že ten její výpověď v této části nepotvrdil). Nelze ovšem pominout, že právě ve vztahu ke zraněním poškozené je patrný vcelku významný rozpor mezi oběma znaleckými posudky, když ze znaleckého posudku MUDr. Hladíka, který navazuje na četné lékařské zprávy k osobě poškozené, je evidentní, že jmenovaná při incidentu dne 2. 8. 2013 utrpěla hned několik zranění popsaných ve výroku shora, včetně otřesu mozku, a jmenovaný znalec na svých závěrech setrval i při svém výslechu v rámci hlavního líčení a poté, co měl k dispozici fotografie zranění poškozené. Naproti tomu znalec MUDr. Fialka u poškozené konstatoval „toliko“ lehké pohmoždění pravé poloviny obličeje, které se projevilo nevelkým podkožním krevním výronem na dolní čelisti vpravo provázeným nevelkým otokem, několika drobnými krevními výrony při očnici a drobnými výrony v kůži víček pravého oka, škrábanci prvé paže, lokte a části předloktí. Posledně citovaný znalec také odmítl, že by poškozená utrpěla brýlovitý krevní výron a otřes mozku. Přesto, že se pak oba znalci shodli na tom, že poranění poškozené bylo nutně způsobeno více než jedním úderem (MUDr. Hladík hovoří nejméně o 4 ranách, MUDr. Fialka o minimálně 2) a především shodně uvedli, že se nemohlo jednat o facky, rozcházejí se právě i pokud jde o určení mechanismu vzniku jednotlivých poranění. Nalézací soud si přitom uvedených značně odlišnými závěrů obou znalců byl nepochybně vědom, ostatně je velmi podrobně citoval, přes veškerou snahu se však s nimi prozatím uspokojivě nevypořádal.
9. Za této situace se pak jeho závěr o tom, že se nepodařilo prokázat, že by jednání, které je obžalované kladeno za vinu pod bodem II. obžaloby, bylo trestným činem, tedy že byla naplněna skutková podstata přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku či jiného trestného činu, mimo jiné proto, že nebyly naplněny znaky ublížení na zdraví, jeví jako předčasné. Již proto nemohlo napadené usnesení v této podobě obstát a nezbylo, než aby je odvolací soud podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušil a věc vrátil prvému soudu k novému projednání a rozhodnutí.
10. Přezkoumávané rozhodnutí však trpí ještě další, neméně zásadní vadou spočívající ve formální rovině, neboť soud I. stupně postoupil k projednání věc obžalované pro skutek popsaný v obžalobě, aniž jej upravil tak, aby odpovídal skutkovým zjištěním učiněným na základě

provedeního dokazování. V tomto popisu skutku jsou tak zahrnuty všechny atributy, které ze skutku činí trestný čin. Nastalá situace přitom již byla řešena konstantní judikaturou (je možno připomenout např. usnesení Nejvyššího soudu České republiky, sp. zn. 8 Tdo 1417/2016, ze dne 14. 12. 2016, v jehož odůvodnění Nejvyšší soud akcentoval, že pokud „soud po provedeném dokazování zjistí jiné skutkové okolnosti, než na základě kterých byla podána obžaloba, podle níž skutek, který vymezovala, byl dostatečným podkladem pro závěr o naplnění znaku trestného činu, který v něm byl spatřován, je tato jeho činnost výsledkem jím provedeního dokazování, a proto je nutné, aby tyto své, od obžaloby odlišné, skutkové závěry nejen jasně odůvodnil, ale i přesně a jasně vyjádřil ve výroku o postoupení věci. Ani v tomto případě totiž nestačí nová skutková zjištění uvést jen v odůvodnění rozhodnutí, protože orgán, jemuž se věc postupuje, bude rozhodovat o tom skutku, který vzešel z výsledku dokazování před soudem, nikoliv o tom, pro který byla podána obžaloba. I v tomto případě totiž platí, že právní moci nabývá výrok rozhodnutí, nikoliv jeho odůvodnění a že příslušný orgán, jemuž věc byla postoupena, rozhoduje o skutku vymezeném ve výrokové části usnesení o postoupení věci a tím, jak zní odůvodnění, v této souvislosti vázán není“. Proto je i podle názoru krajského soudu takový postup procesního soudu nutno považovat za formálně zcela vadný, jelikož vytváří situaci, kdy by správní úřad měl rozhodovat o skutku popsáném se všemi znaky trestného činu a pakliže by měl tento skutek posuzovat, musel by logicky dovodit, že není k projednání věci příslušný. I právě uvedené pochybení mělo za následek zrušující výrok odvolacího soudu a vrácení věci soudu okresnímu.

11. Jeho úkolem proto nyní bude jednak se uspokojivě vypořádat s výše nastíněnými rozpory (at' již bude konfrontovat oba znalce či přistoupí k zadání revizního znaleckého posudku) a následně přesvědčivě vysvětlit, jaký skutkový děj má za prokázaný právě i s ohledem na zjištěné následky. Pokud následně dospěje k závěru, že obžalovaná se dopustila činu, který je třeba vymezit jinak, než byl vymezen v obžalobě, bude nezbytné, aby důsledně zhodnotil všechny provedené důkazy a vyjádřil, k jakému závěru o vině obžalované dospěl. Teprve pak, tedy když popíše skutek, který po provedeném dokazování zjistil, bude moci dovodit, je-li na místě postup, který v procesní rovině zvolil a prokázané jednání by mohlo být posouzeno jako přestupek, případně bude možno spolehlivě určit, zda se v dané věci jedná o trestný čin nebo jeho pokus.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 25. června 2019

JUDr. Jitka Sochorová, v. r.
předsedkyně senátu